

När världen skulle förgås

Följande är upptecknat av Nathalia Möller i Ljunghed 1969. Berättaren är okänd.

Det var år 1909. Jag var tretton år och min fostermoder hade just dött. Kyrkoherdefamiljen som voro liksom förmyndare för mig, tyckte att jag skulle bort och lära mig att sköta ett hem när jag slutat skolan den 12 april.

De hade en god vän i Billinge som ägde den gården som nu är museum och heter Gamlegård. Dit kom jag på min första färd ut i livet från det trygga faderstället. Alla tidningar var fulla av beskrivningar hur en komet skulle komma och på sin bana sopa väck jorden med sin svans.

Det fanns också en liten vaktepojke som var där för bara födan, för de var flera syskon i hemmet och fadern var sjuklig så han kunde bara köra omkring och handla med sill. Det var ett dåligt yrke. Sillen kosta på sin höjd 15-20 öre tjoget, så det kunde inte bli många öres förtjänst att handla mat för i affären. Men sill fick de äta till leda. Sådana barn var glada att

få komma till en bonde, för där fanns det fläsk på bordet de flesta dagarna.

Den dag kometen skulle komma, skulle vi båda sprida gödsel på en åker invid Klippan-Eslövs järnväg. Vi gingo och utbytte tankar och reflexioner om hur det skulle bli efter denna händelse. Jag föreslog att vi först skulle sprida ut gödseln och sedan sätta oss på dikeskanten och invänta kometen.

"Tror du att vi dör?" fråga pojken ängsligt.

"Ja, det är klart" sade jag. "Den slår nog sönder jorden så det inte blir sten på sten, liksom en gång Jerusalem, fast det var ingen komet då. Så när klockan blir sex så slipper vi att gå hem till Per Pers och äta sill och potatis, utan då är vi kanske i himlen och skall ikläda oss vita kläder med palmer i händerna och promenera på gator av guld."

"Är du säker på det?" fråga han.

"Javisst, jag har gått i söndagsskolan och kyrkan varje söndag så långt jag kan minnas

Här ses Gamlegård på ett foto från omkring 1910. Framför längan i tegelkorsvirke ses Parker Lilja i vit sommarhatt. På Per Pers vita häst sitter sonen Nils, medan fru Lilja bär minstingen Gunnar. Per Persson själv håller den bruna hästen medan hans syster Matilda övervakar det hela. Flickan bredvid henne kan vara den 13-åring, som tillsammans med vaktepojken mitt i bilden skall ha vistats på gården 1909-1910 och hållit varandra i handen när Haleys komet passerade.

tillbaka, och där har de sagt likadant, att Vår Herre tar hand om oss när allting är slut här nere, och jag pratar med Honom varje kväll när jag läser aftonbönen så han känner igen mig när jag kommer.”

”Kan du ta mig med dit för jag har aldrig läst aftonbön så han känner inte igen mig, så där är kanske bara plats för dem som har gått i kyrka och söndagsskola och läst aftonbön.”

Så ville han hålla mig i handen så att vi inte skildes åt när skrällen kom. Det fick han, och så trösta jag honom med att vi kan lite på Johannes 14:e kapitel där Jesus själv säger: ”Ed-

ert hjärta vore inte oroligt, tron på Gud och tron på mig, ty i min faders hus äro många boningar.”

Så satt vi där och vänta och jag tala om pärleporten som S:t Per vakta, och om hur han öppna för goda och trogna tjänare. Sedan kom Per Persson med ett nytt gödsellass och så sade han: ”Där kom ingen komet. Han har väl gått vid sidan av jorden.” Men Mathilda, hans syster hade bakat våfflor och skickat med kaffe för att fira att vi fortfarande levde. Efter den stunden kan jag aldrig äta våfflor utan att tänka på den episoden i mitt unga liv.